

גמ"ר 5284/01/19 - מדינת ישראל נגד ארז דאבח

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

גמ"ר 5284-01-19 ישראל נ' דאבח
בפני כבוד השופטת ענת יהב

המאשימה : מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד
תום קובצ'י

נגד
הנאשם : ארז דאבח ע"י ב"כ עו"ד חמאדה
מסרי ועו"ד קריביצקי

הכרעת דין

כתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו אחריות **לגרם מוות בנהיגה רשלנית**, בניגוד לסעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה ועבירה של **נהיגה בשכרות**, בניגוד לסעיפים 39(א), 62(3) ו- 64(ב)(א)2 לפקודת התעבורה .

כתב האישום מתאר כי בתאריך 3.10.2018 בשעה 22:28 נהג הנאשם ברכבו בעיר חולון ברחוב פיכמן, מכיוון דרום לצפון, כאשר הגיע לנתיב המיועד לפנייה מערבה אל רחוב רחל, שבסופו קו עצירה וצומת לא מרומזר (להלן: **הצומת**). אותה העת רכב יוסף מיסק ז"ל (**להלן: המנוח**), על גבי קטנוע ברחוב פיכמן מכיוון צפון לדרום מעברו הנגדי של הנתיב בו נהג הנאשם.

עם הגיעו של הנאשם אל הצומת פנה הנאשם שמאלה עם רכבו, בנסיעה רצופה, לכיוון מערב, תוך שהוא חוסם עם רכבו את נתיב נסיעתו של המנוח, אשר נסע על הקטנוע בנתיב הנגדי . בעקבות כך, בלם המנוח את הקטנוע בלימת חירום, החליק על צדו בימנו של הקטנוע והתנגש בעוצמה עם חזית הקטנוע, בדופן הרכב (**להלן: תאונת הדרכים**).

כתוצאה מן התאונה נגרמה למנוח פציעה רב מערכתית, אשר בסוף טיפול של אנשי מד"א, נקבע מותו של המנוח.

ביום 2.7.19 הנאשם כפר באחריות לתאונה והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

פרשת התביעה:

עמוד 1

ע"ת 1, רפ"ק מוזס צביקה

העיד כעד מומחה לעניין ניתוח סרטון וידאו- **ת/1**, בנוגע לקביעת מהירות נהיגתו של רוכב הקטנוע המנוח, עובר לתאונה (משנייה 03:10 - 03:19), כאשר אירוע התאונה עצמו תועד בסרטון **ת/2** (משנייה 03:30 - 03:36), עוד התייחס לנתון נוסף והוא מקום נסיעתו של הקטנוע על גבי הכביש והוא מצוי **בת/21**, כל הנתונים, ניתוח הנתונים והמסקנות רשומים עלי כתב בחוות דעתו שנרשמה ומצויה **בת/22**.

העד העיד לעניין מומחיותו, משרת כ- 21 שנים בתפקידים שונים ובשנים האחרונות כראש מחלק חקירות תנועה תל אביב, ניהל מאות תאונות קטלניות (עמ' 7 ש' 13-20). מסכים עם ההגנה, שלא עבר הכשרה פורמאלית מקצועית לעניין פענוח וידאו או ראייה דיגיטלית, אך למד זאת תוך כדי ניסיון ועבודה, מה גם, שבמקרה זה מדובר בסרטון שם מתועדים **"נתוני הפריימים לשנייה.. כל אחד יכול לבצע"** (עמ' 9 ש' 7-13), וממשיך ומדגיש **"כל המטרה הייתה לקבוע... מהירות של רכב ב', במקרה זה הקטנוע, לקבוע מה הייתה מהירותו עובר לתאונה ולבחון אם הייתה לו רשלנות תורמת שלו"**, זאת בניגוד לשחזור של פגיעה בהולך רגל שאז **"השחזור יכול ליפול על עשירית השנייה"** (עמ' 9 ש' 17-23).

בעדותו ולאחר שההגנה הציגה בפניו מסמך רלוונטי (**נ/1**), מסכים שקודם שפנה לפענוח הסרטון, ביקשו את מומחיותו של **רון גוראל**, אך לאחר שהובהר שלא יוכל לבצע את המבוקש בהקדם, החליט לבצע את פעולת הפענוח, שכן **"הוא (גוראל - לא נרשם במקור - ע.י.) לא האוטוריטה הבלעדית בתחום הזה"** (עמ' 10 ש' 13-26), וממשיך ומדגיש **"המקצועיות שלי מספיקה לצורך הפענוח"** (עמ' 11 ש' 17-19).

לאחר מכן, מעיד ומסביר את שלבי הניתוח וקביעת מסקנותיו כפי שמובעות בחוות דעתו- **ת/22** באופן שלהלן:

ת/21, הינו מזכר הכולל תמונות מוקפאות מסרטון המתעד את קרות האירוע (**ת/2**), שם מנתח העד את מקום נסיעת הקטנוע ביחס לרוחב הכביש והנציבים ומסקנתו שם: **"הרכב הנראה בתצלומים 2 ו-3, נסע בנתיב השמאלי. ניתן להניח כי רכב זה, נסע במרכז הנתיב, על כן, ניתן לקבוע בסבירות גבוהה, כי רוכב הקטנוע נסע, מימין למרכז נתיב הנסיעה השמאלי. ממצא זה תואם גם את סימן החריצה שנמצא בכביש, לפני מקום ההתנגשות."**

מסביר את חשיבות הקביעה הזו לעניין זווית הראייה של הנאשם לעבר הרוכב ואף מציין **"היא בעייתית יותר ויש לכך משמעות מבחינת יכולת של הנהג להבחין ברוכב"** (עמ' 7 ש' 26-28).

לאחר קביעה זו, פנה לשני הסרטונים **ת/1** (קטע נסיעה של רוכב הקטנוע עובר לתאונה) ו-**ת/2** (אירוע התאונה), כאשר פענוח של **ת/1** הצביע על כך, שרוכב הקטנוע נסע במהירות ממוצעת של **68.6 קמ"ש**, דהיינו גבוהה מן המהירות המותרת במקום, שהיא **50 קמ"ש**.

בנושא זה הרחיב בעדותו בחקירה הנגדית והסביר כיצד קבע את מהירותו הממוצעת של רוכב הקטנוע המנוח, תוך עמוד 2

שהפנה **לת/10** (דוח בוחן של ירדני - ביצוע מדידה של קטע הכביש) ו- **לת/11** (תמונות מוקפאות מ- ת/1), שם הסביר, נעזרו לצורך קביעת קטע נהיגת רוכב הקטנוע, באמצעים אובייקטיביים קבועים סטטיים ואז ניתן ל"החזיר" את הרכב הנמדד לאותה נקודה קבועה שנקבעה ולהגיע לרמת דיוק מקסימאלית, כאשר במקרה זה קטע נסיעת רכב הקטנוע נמדד מנקודה ראשונה שהיא **קו תמרור 214** אשר נראה בסרטון (**ת/1**) והנקודה השנייה, שהינה סוף המקטע, "**הצמודה לפאה השמאלית בגבול הגזרה הנראה בצג המצלמה**" (**ת/10**), ומכיוון שמדובר בצילום אלכסוני, הבוחן מתקדם עם הקטנוע עד ש"פנס הקטנוע מתלכד עם קו התמרור" (עמ' 12 ש' 7-12).

מבהיר כי קטע זה אשר נמדד ומצולם בת/1, קרוב למקום האימפקט כ- 10 מטרים ממנו ולעניין היתכנות סטייה חישובית, מסכים אולם מגדיר אותה כ"**מינורית.. הסטייה היא בסנטימטרים, המשמעות לגבי המהירות היא באחוזים בודדים**" (עמ' 12 ש' 16-27).

בעדותו מתאר, כי על פי בדיקה שביצע, מקו העצירה ועד לפנייה שביצע רכב הנאשם חלפו 2.5 שניות ומכיוון שקו העצירה הוא קבוע, הקי שרמת הדיוק בקביעה זו גבוהה יותר מזו של המדידה מן ה"קו הקריטי", שהוא חציית קו אי התנועה הקיים בצומת, שאיננו קו פיזי, אלא דמיוני, ובעניין זה מפנה לחוות דעתו **ת/22** בעמ' 6, שם תמונה המתעדת את אותו קו קריטי.

מכאן, מסביר לשאלת ההגנה, שעל אף שהקו הקריטי הוא דמיוני וכך נקודת האימפקט, הרי ש"כשאנחנו מדברים על **24 פריימים בשנייה, אנחנו מדברים על 4.16 מאיות שנייה לכל פריים. אם המשוער זה פריים אחד לפני, פריים אחד אחרי, זה 4 מאיות השנייה, לכן המשמעות היא זניחה. אני חושב שאם קיימת סטייה, היא זניחה**" (עמ' 14 ש' 1-11).

לפיכך, המשיך ופענח את **ת/2** וזאת "כדי לקבוע היכן היה הקטנוע בזמן שהרכב חצה את הקו הקריטי... זה קו אי התנועה, והאם בנקודה הזו, הקטנוע במרחק שבו היה, האם יכל למנוע את

התאונה במהירות המותרת. בחישוב פשוט מצאתי, שגם לו נהג רוכב הקטנוע במהירות המותרת, הפגיעה לא הייתה נמנעת" (עמ' 8 ש' 4-13).

ועוד מסביר כיצד קבע מסקנה זו, "שמשיך הפנייה מהקו הקריטי עד הפגיעה הוא **1.25** שניות, החזרתי את הקטנוע לאחור במהירות הממוצעת שקבעתי קודם על פי סרטון ת/1 ומצאתי שהקטנוע היה במרחק של **21.3** (מטרים - לא במקור, ע.י.) ממקום הפגיעה לאחור. במרחק הזה בחישוב פשוט של מרחק בלימה + תגובה = למרחק עצירה, הוכחנו למעשה שמרחק העצירה הדרוש לו גדול מהמרחק שהוא היה בפועל, בזמן פניית הרכב" (עמ' 8 ש' 16-20).

בחקירתו הנגדית הסביר כיצד קבע את מהירותו הממוצעת של נסיעת רוכב הקטנוע המנוח, תוך שהפנה לת/10 ו- ת/11, שם נעזר באמצעים אובייקטיביים קבועים/ סטטיים, ואז ניתן להחזיר את אותו רכב נמדד לאותה נקודה ולהגיע לרמת דיוק מקסימאלית כאשר תחילת קטע נסיעת רכב הקטנוע נמדד מקו תמרור 214 ומכיוון שמדובר בצילום

אלכסוני, בוחן מתקדם עם הקטנוע עד "שפנס הקטנוע מתלכד עם קו התמרור" (עמ' 12 ש' 7-12), מסכים שתיתכן סטייה "אולם היא מינורית.. הסטייה היא בסנטימטרים, המשמעות לגבי המהירות היא באחוזים בודדים" (עמ' 16 ש' 16-27).

מדגיש, כי הקטע המצולם בת/1, קרוב מאוד למקום האימפקט כ- 10 מטרים, ובהמשך מסביר כי מקו העצירה ועד לפנייה חלפו כ- 2.5 שניות ומכיוון שקו העצירה הינו קבוע, הרי שרמת הדיוק גבוהה יותר בניגוד ל"קו הקריטי", שהוא חציית קו אי התנועה, שאיננו קו פיזי אלא דמיוני, כאשר בעניין זה מפנה לתצלום בת/22 (חוות הדעת) בעמ' 6- התמונה המתעדת את אותו קו קריטי.

אף על פי כן, עומד על כך, שעל אף שהקו הקריטי הוא דמיוני וכך נקודת האימפקט, הרי ש"כשאנחנו מדברים על 24 פריימים בשנייה, אנחנו מדברים על 4.16 מאיות השנייה לכל פריים. ולכן אם המשוער הוא פריים אחד לפני פריים אחד אחרי, זה 4 מאיות השנייה, לכן המשמעות היא זניחה. אני חושב שאם קיימת סטייה, היא זניחה" (עמ' 14 ש' 1-11).

עד תביעה 2, רסר ירדני - בוחן תנועה

בוחן מוסמך מאז דצמבר 2016, מטפל בכל שנה בכ- 100 - 120 תיקי תאונות דרכים.

ערך את המוצגים ת-3 - ת/20 + ת/34 ומדגיש כי התייעץ עם הפיקוד (אשכנזי ומוזס, אך הוא רשם את הדברים כפי שנערכו ועומד מאחוריהם ולולא הסכים עימם לא היה מדפיס (עמ' 19 ש' 16-27).

א. מהירות רכב הקטנוע:

ביום 29.10. הגיע לרחוב פיכמן 17 על מנת להוריד סרטון ממצלמת אבטחה בבניין הצופה לקטע הכביש "שקודם למקום התאונה... במטרה בסופו של דבר לקבוע מרחק מסויים הנראה בוידאו, על מנת לחשב מהירות של הקטנוע עובר לתאונה" (עמ' 18 ש' 1-3). הוא קבע נקודות ציון, תמרור ועד לנקודה ממנה יוצא הקטנוע מתחום הפריים, מדד עם רולטקה את הקטע ונמצא שהוא 39.7 מטרים (עמ' 18 ש' 4-9).

בחקירתו הנגדית מבהיר, שהתייחס לקטע המדידה שנקלט בסרטון, כאשר קצה הפריים הימני הוא תמרור 214 וקצה הפריים השמאלי הוא עד אשר הקטנוע לא נראה עוד. בניסוי זה נעזר בבוחן בוריס וולפסון ואינו מסכים שהיה צורך בנוכחות הנאשם "לא מסכים, לא מחוייב ובמקרה הזה אפילו הייתה התחשבות במצבו הנפשי..". (עמ' 22 + עמ' 23 ש' 1-14), בתאונות קטלניות שטיפל, לא נכח הנהג הנאשם.

על פי נ/1 שהוצג לו מבין שתחילה פנה למומחה המשטרתי מר גוראל ומתוכן המזכר שניתן להבין, הוא לא היה פנוי

בשבועות הקרובים ולכן צביקה מוזס ביצע את הניתוח, קבע את המהירות של הקטנוע והוא מקבל זאת כנתון למסקנותיו ולהמשך הטיפול בתיק (עמ' 26 + עמ' 27 ש' 1- 32 + ש' 1- 7, בהתאמה).

מעריך שבין הקטע שנמדד ועל פיו נקבעה המהירות ועד מקום התאונה מרחק של כ- 10- 15 מטרים, כאשר המהירות שנקבעה היא מהירות ממוצעת וייתכן שרוכב הקטנוע האיץ את המהירות לקראת סוף הנסיעה ואולם הוא בספק, שכן **"מדובר בקטנוע והיכולת להאיץ ב- 10 מטר באופן משמעותי היא מוגבלת.. ההאצה שלו, המשמעותית, היא בפתיחה, ככל שמתקדמים עם המהירות ההאצה פוחתת, כדי להאיץ בצורה משמעותית של 80- 90 ב- 10 מטרים, זה לא סביר"** (עמ' 27 ש' 24- 30).

ב. ניסוי שדה ראיה:

על פי **ת/12**, שם ביצע ניסוי שדה ראיה ביום 24.10, כאשר גם על פי סרט הוידאו, ניתן לראות את פנסי הקטנוע, וניתן לראות כי לו הנהג היה נעצר על קו הצומת, ואחר כך על קו אי התנועה, **"ניתן היה לראות ממרחק רב .. של 140 מטרים"** (עמ' 18 ש' 10- 19).

לא מצא שיש נחיצות בנוכחותו של הנאשם, כשביצע ניסוי זה, בדרך כלל לא מבצע ניסוי מעין זה בנוכחות הנהג ובמקרה זה אף היה קטע וידאו שתיעד את האירוע **"ואין כמראה עיניים"** (עמ' 23 ש' 10- 28).

לעניין זה, מפנה **ל/6-** דוח הבוחן, שם התייחס למספר נקודות עצירה, כשמסביר שמקו העצירה מדד את שדה הראיה, כאשר עמוד החשמל חוצץ בין הרכב לקטנוע, כך שניתן להבחין בפנסי הקטנוע בין החללים של העמוד וכפי שהוא מציין **"במרומז"**, מדגיש לעניין הפנסים הנראים במרומז אף בינות לעמוד החשמל, שכן ניתן להבחין בפנסים המתקרבים לעבר הנהג כשהוא בקשר עין עמו, ומכאן שבמציאות (ולא בתמונות סטילס), ניתן להבחין בקטנוע כבר במרחק של 55 מטרים ובנקודה אחרת מקו העצירה ממרחק של 43 מטרים, אך מאותו קו דמינו של אי התנועה הרי שניתן להבחין ברכב המתקרב ממרחק של 140 מטרים (עמ' 24 ש' 1- 30 ו- עמ' 25 ש' 5- 8).

לשאלת הסנגור כיצד ניתן להבין האם מדובר בפנס הקטנוע או פנס רחוב מרוחק עונה ש**"בזמן הניסוי אני מבחין בפנס שעליו אני מתמקד ואני יודע לזהות אותו ולהבדיל אותו מכלי רכב אחרים... בזמן הניסוי אני רואה שהקטנוע מתקרב לעברנו ואני בקשר עין איתו"** (עמ' 24 ש' 18- 32) ומדגיש כי התמונות אינן משקפות נאמנה את היכולת להבחין בפנס של אובייקט המתקרב לעבר הנהג בהשוואה לפנס שנשאר מקובע, **"הפנסים של הצומת הם נייחים ואילו הפנס של הקטנוע בתזוזה.. יש את העין האנושית, ואם יש ספק לנהג, אז תחמיר עם עצמך ואל תיכנס לצומת"** (עמ' 25 ש' 11- 26).

מפנה לחוות הדעת של מוזס ולנתונים שם, כאשר מציין שהם הנתונים המדויקים **"מה שהסברתי קודם, בא להמחיש את המיקום של הרכבים ברגע הקריטי, כאשר הרכב חולף את קו הצומת. בהתאם לניסוי שדה הראיה, ניתן לראות את הקטנוע הרבה לפני כן. הבעיה היא שהאוטו לא עצר בקו הצומת"** (עמ' 28 ש' 12- 16).

על פי הנתונים שנקבעו בחוות הדעת ת/22, הרכב היה במרחק של 47 מטרים, שאז יכול היה להבחין בו בין רווחי עמוד החשמל שחצץ ביניהם (עמ' 29 ש' 29-32).

עוד מדגיש העד כי ביסס את המסקנות שלו על החישובים אותם ביצע רפ"ק מוזס וכי החישובים שלו מדויקים יותר.

ג. נקודת האימפקט:

על אף שרכב הקטנוע הוזז, הרי שעל פי סימני ההחלקה, ניתן להצביע על נתיב הנסיעה טרם הפגיעה. מקום הפגיעה הוא ברור, זאת לפי **"הרכב הפרטי שלא הוזז מהמקום, יש את סימני החריצה שמובילים למקום התאונה, כל אלו נותנים לנו בסופו של דבר מקום אימפקט מאוד מדויק"** (עמ' 20 ש' 1-3). מעיד העד ומבהיר לשאלות ההגנה, שמקום האימפקט על פי ת/8 - **"נמצא פחות או יותר במרכז נתיב שמאל... המרחק הוא 2.4 מטרים מהאי תנועה, בקירוב של החירוף, כל הנתיב עצמו הוא 3.6"** (עמ' 20 ש' 19-23).

בנוסף מצביע על ת/14 + ת/15 + ת/16, שם סומן מיקום שברי הקטנוע מימין לרכב הפוגע ומעידים אף הם על מיקום המפגש בין כלי הרכב.

בהמשך לכך עוד מעיד, ש**"היות והקטנוע החליק לפני הפגיעה, הפגיעה היא מאוד נמוכה והמנוח לא יכול לעוף מעל האוטו ולמעשה האימפקט יותר קטלני, כי כל האנרגיה נבלמת בבת אחת"** (עמ' 21 ש' 11-16). מסכים שמקום האימפקט נמצא בנתיב השמאלי ולא על אי התנועה או הנתיב הימני **"הדברים הם די ברורים וזה קרה בתוך המטר"** (הכוונה אם קיימת סטייה בנקודת האימפקט) (עמ' 21 ש' 23-27) ומסכם נקודה זו, **"אני אומר שההזזה של הקטנוע היא פחות רלוונטית, הרכב נמצא במקומו ויש חירוף המיוחס לקטנוע, שמוביל עד למקום הרכב, שם מקום האימפקט"** (עמ' 22 ש' 3-5).

דבר נוסף מציין הבוחן ואומר שמקום האימפקט נלמד מהנזקים של כלי הרכב **"סימני הנזק ברכב מראים בדיוק איפה המגע של הקטנוע וזה בדופן ימין, אם ניקח את הרכב אחורה לקו שסימנתי (בת/8), ותמקם את הנזקים באותו קו, שם היה הרכב בזמן התאונה"** (עמ' 22 ש' 16-21).

עד תביעה 10, רס"מ בוריס וולפסון

בוחן תנועה מאז שנת 2013, ערך את המזכר ת/33.

לא יודע לומר איזה וידאו הוריד לדיסק או קי, יתכן שתי אפשרויות, או הווידאו המתעד את התאונה או את ניסוי המדידה שביצעו. לא יודע להאיר בעניין זה, כי לא פירט במזכר (עמ' 59 ש' 1-14).

עד תביעה 6, עידו בודס

עד ראייה, נסע ברכבו בסמוך לאירוע התאונה, מרחוב ההסתדרות לכיוון הצומת עם רחוב הופיין ולפניו נסע אופנוע במרחק של 70-80 מטרים ואז "נכנס אוטו מהצד השני של הכביש, לפני תחנת המשטרה, הוא הגיע מהצד השמאלי ופנה שמאלה, ראיתי את האופנוע נמנע בתוך האוטו" (עמ' 41 ש' 26-29). האופנוע נסע בנתיב האמצעי שמאלי, יודע שהיו אורות בלימה לאופנוע כי ראה אותם, אך אינו יכול לומר דבר לגבי האור הקדמי (עמ' 42 ש' 10-6).

לעניין מהירות נהיגת רוכב האופנוע מעיד, שהוא עצמו נהג במהירות של כ- 50 קמ"ש, כאשר "לא חושב שהוא (המנוח - ע.י.) נהג במהירות חריגה וזה היה נהיגה שאני נוסע אחריו בצורה שגרית ולא חריגה" (ש' 12-15), ומבהיר "הייתי במרחק של כ- 70 מטר מאחור, אז הוא השיג אותי טיפה.. לא ראיתי שהוא פתח פער. המהירות שלנו הייתה קבועה, פחות או יותר" (ש' 16-20).

לא יודע לומר מתי ראה את רוכב האופנוע בפעם הראשונה, אולם יודע לומר שהיה לפניו כ- 70 מטרים, זאת לאחר התאונה, שאז החל לשחזר את שראה. עומד על כך, שהרוכב לא נהג במהירות חריגה, אחרת היה שם לב לכך (עמ' 43 ש' 16-17).

לא ראה האם הנהג, הנאשם, עצר לפני הפנייה שמאלה או לא, כי לא הסתכל שמאלה, כשמעומת עם דבריו בעדותו במשטרה מסביר, שכאשר ציין שהנהג פנה שמאלה באופן רציף, התכוון שכך נהג בהיותו כבר בתוך הצומת, שכן קודם לכן, לא ראה אותו כלל (עמ' 43 ש' 26-32).

עד תביעה 3 - אריק בנימין - מעיד לגבי הסרטון 2/ת

קצין משטרה מזה 17 שנה, מתגורר ברחוב פיכמן 25 בחולון, בסמוך למקום התאונה, ראה את קצין הבוחנים אשכנזי, יצר עמו קשר וציין בפניו שקיימת מצלמת אבטחה בבניין "שמסתכלות לכיוון ויכולות לעזור", בהמשך ירד עם נציג הוועד שלו יש גישה למצלמה ובוחן תנועה "ואפשרנו את הגישה לאותו בוחן שהגיע לבדוק את המצלמות" (עמ' 34 ש' 12-18), מאשר שחתימתו מתנוססת על מוצג 29/ת בצד ימין.

לא בוצעו שום פעולות עריכה או שינוי בהקלטה ובסרטון שהורד מהמצלמה לאמצעי שהיה בידי הבוחן (ש' 19-21), ואף מבהיר ומדגיש בחקירתו הנגדית שהיה בכל העת ביחד עם נציג הוועד "הייתי נוכח כל הזמן שם, מההתחלה ועד הסוף" (עמ' 35 ש' 6-18).

ע"ת 7, רס"ר ג'רופי יוסף - בוחן תנועה

מעיד, על פי המסמכים שהוצגו לו (29/ת + 30/ת + 4/ת), הוריד את הקובץ ממצלמת אבטחה, וכן על פי חתימת ידו על גבי הודעת הנאשם (אז חשוד), מבין שהיה נוכח בחקירת הנאשם ואף ראה שנכח בסרטו החקירה ושאל מספר שאלות (עמ' 46 ש' 17-23).

על פי ת/29, רואה שביקש את רשותו של העד בנימין להוריד סרטונים וכך עשה והוריד על גבי דיסק או קי. עוד רואה שעל פי סעיף 8 למסמך הזה "רכז מדיה בוחנים אמור לעשות העתקה של הקבצים

לתיק החקירה.. הכוונה מהדיסק און קי לתיק החקירה" (עמ' 48 ש' 21-30) ולא רואה אינדיקציה שאכן זה בוצע, בהעדר חתימה (ש' 32-33).

על פי הכתב על גבי המוצג ת/2 מעיד שזהו לא כתב ידו ולכן לא הוא צרב את הדיסק.

מוצג עת/29 - מיום 2.10.18 דו"ח זכ"ד - תפיסת/ קבלת קובץ וידאו ממצלמת אבטחה מולא בכתב ידו של הבוחן יוסי ג'רופי, שם פרטיו של ע"ת 3 בנימין, הזהרת העד ותשובותיו לעניין ההקלטה שהורדה על ידי ג'רופי, משם עולה שהעד העביר את הסרטון מרצונו וללא כל עריכה וכן הצהרה שהמצלמה עבדה באופן תקין.

על גבי הטופס באמצעו מצד ימין חתימת ידו של העד שמעיד שכל שהצהיר נכון ואמת. בהמשך הצהרה ותע"צ של הבוחן בחתימת ידו, שהוריד את הקובץ לדיסק און קי.

עד תביעה 4, ארז טופליאן

מתגורר בפיכמן 17 בחולון, מקום אירוע התאונה, לא היה עד לתאונה.

מתפקד כוועד של הבניין ובעת שהמשטרה הגיעה וביקשה לבחון מה נקלט בעדשת המצלמה "פתחתי להם את המצלמות, הם ראו ומה שהם ראו גם אני ראיתי" (עמ' 36 ש' 7-11). לא בוצע כל שינוי או עריכה בקבצים (ש' 13) "התקינות של המצלמה היא 100 אחוז, אנחנו מתחזקים אותה" (ש' 15).

לחבר וועד נוסף יש גישה למצלמה, כאשר הגישה היא דרך הטלפון ולא ניתן לערוך את הסרטון (ש' 32).

מזהה את חתימת ידו על המוצגים ת/31 + ת/34 (בסעיף 2 שלהם), שם הצהרה שלו על כך שהוא המחזיק, שמסר את תוכן הקבצים בהסכמה ולא נערך בהם כל שינוי.

ת/31 - נערך ונחתם על ידי רכז יחידת את"ן נמרוד מזל ומסמך זה הוגש בהסכמת ההגנה, שם תע"צ עליו חתום מזל כמי שקיבל והוריד את הקובץ לדיסק און קי ומשם לדיסק לתיק החקירה (ת/2).

עדים לעניין שרשרת הסם ובדיקות המעבדה:

עד תביעה 5, רס"ב שי קורן

ביצע את בדיקת השתן לחשוד בשעה 00:40 והעביר את הבדיקה לבוחן ירדני (עמ' 37 + עמ' 39 ש' 23-27 ו- ש' 13-16 בהתאמה), כאשר עד למסירתה הבדיקה הייתה ברשותו בחזקתו, דהיינו לידו, עד שסיים את מילוי הדוחות (עמ' 38 ש' 15-21). ביצע בדיקות מעין אלו מאות אם לא אלפים (עמ' 41 ש' 21).

מבהיר להגנה שכל השעות שנרשמות במוקד, הן כתוצאה מפתחת האירוע (מודיע שוטר וכו') ועל כן הן שונות מן השעות שהוא ציין במזכרים שלו (ת/24 אל מול ת/28), אולם עומד על כך שהשעות שציין הן המדויקות, כולל שעת העיכוב והמעצר של החשוד, כאשר תחילה עיכב אותו "**בחשד לגרימת תאונה קשה ותוך כדי הודיעו לי שמדובר בתאונה קטלנית, אז הודעתי לו שהוא עצור**" (עמ' 39 ש' 22-24).

שעת המעצר, כפי שמופיעה **בת/23** - 23:10, מפנה לשעות ולהליך כפי שמשקף מן הדוחות והסדר הכרונולוגי, שכן רק בשעה 23:00 הגיע למקום התאונה, כך שלא יכול היה להודיע לחשוד על מעצרו קודם לכן (עמ' 40 ש' 1-32).

ת/23 - העד הגיע למקום האירוע, הסביר לו במה הוא חשוד שמעורב וביצע לו בדיקת נשיפון, שלא העלתה אינדיקציה לאלכוהול. תוך כדי כך הגיעה ידיעה כי מדובר בתאונה קטלנית, לפיכך הודע לחשוד העדכון וכן זכויותיו, שכל מה שיאמר יכול לשמש כנגדו וכן שזכותו להתייעץ עם סנגור. לשאלת העד ענה הנאשם שהוא משתמש בסמים "**אני מעשן גראס**" ושאתמול בערב עישן ג'וינט גראס.

רק לאחר הגעת הסנגור למקום ניטלה בדיקת שתן בהסכמת הנאשם, זאת לאחר שהוזהר והובהרה לו זכותו כחוק ועל פי הפסיקה, כאשר הכוסית נמסרה לנאשם לאחר שפרטיו נרשמו עליה על ידי העד, כן תאריך ושעת הנטילה וראשי התיבות של העד.

הנאשם פקק את הכוסית, כשהעד בקשר עין רצוף עמו ובנוכחותו הוכנסה לשקית מספר **0594620** j נונחתמה כשנשמרה במחיצתו עד לרישום הדוחות והעברתה להמשך טיפול של הבוחנים.

האמור מוצא את ביטוי **בת/25**, שם מילא העד את העמוד הראשון (תע"צ + חולייה ראשונה של השרשרת), שם, בשעה 01:12 נמסרה השקית-דגימת השתן לבוחן ירדני.

יאיר ירדני נוטל את הדגימה בשעה הנקובה ומכניס אותה לארון נעול במשרדו עד למחרת בשעה 06:35, אז מעביר אותה לידיו של העד טרבולוס (חוליות 2 ו-3).

עד תביעה 11, רס"מ זיו טרבולוס

בוחן תאונות מאז שנת 2007. מזהה **בת/25** את כתב ידו וחתימותיו בסעיפים 4 ו- 5 כאשר קיבל את השקית מידי ירדני והכניס לארזו האיש (מספר השקית נרשם במדויק), בשעה 06:40 פתח את ארזו האיש ומסרו לבועז חג'בי, מעיד שטעה ברישום מספר השקית בספרה אחת (במקום 2 רשם 1), כאשר יודע לומר מהי הטעות לאחר שרואה את מכלול הנתונים והעובדות (עמ' 61 ש' 1-18).

עד תביעה 8, רס"ב חג'בי בועז

בוחן וחוקר תאונות דרכים, בעל וותק של כ- 37 שנים, מזהה **ת/25** מסמכים שערך וחתימים בכתב ידו **ת/25**, שרשרת הסם ו- **ת/32**, מסמך העברת הדגימה לבדיקה במעבדה בתל השומר.

עומד על כך שהמסמך **ת/32** נרשם בשעה שבין 08:45 ועד 09:00 בתאריך 3.10.18 וכן מסביר מדוע נרשם המזכר **ת/32** (עמ' 51 ש' 30-33 ועמ' 52 ש' 1-6).

ת/32 - מזכר תבנית (צילום בכתב ידו של העד), כאשר הפרטים של תאריך, שעה, מס' התיק ופרטי החשוד נרשמו על ידי העד בעט, משם עולה כי בשעה 08:45 פתח את הארון והוציא את השקית עם הדגימה ואותה העביר למעבדה הטוקסולוגית.

שרשת תוך מעבדתית :

ע"ת ד"ר אסתר שלמך:

סגנית מנהלת מחלקת טוקסיקולוגיה ופרמלוגיה קלינית בשיבא מזה 4 שנים. מאשרת כי חתמה על **ת/32** בלועזית (עמ' 62 ש' 9-22), בתאריך 03.10.19, כאשר קיבלה לידיה את הכוסייה בה הדגימה עם פרטי הנבדק.

המעבדה מתנהלת לפי נהלים ולכן "אם אין באפשרות לבצע את הבדיקה באותו היום, מקבל הדגימה מכניס אותה לחדר קור עד לביצוע הבדיקה, במקרה זה אני הכנסתי ..כך פועלים על פי הנוהל" (עמ' 63 ש' 12-14).

את ההתאמה בין מספר MLT (לכל שקית דגימה מתקבל מס' MLT מהמחשב) לבין נתוני הנאשם מבצעת ומזינה המזכירות. בעת סיום הבדיקה: "אני מעבירה את הטפסים למזכירה והיא אחראית להקליד את הנתונים למערכת" (עמ' 8 ש' 29-32). לאחר קבלת הבדיקה היא מוכנסת לחדר קור (עמ' 63 ש' 26-27).

ע"ת ד"ר אירה פרופס:

עובדת במעבדה הטוקסיקולוגית כ- 18 שנים, מבצעת בדיקות גם לסמים וגם תרופות. מעידה לגבי הרשום בת/32 כי אכן עשתה בדיקת סריקה ואימות בתאריך 4.10.18. וכן שפעלה על פי נוהל המעבדה, שמוציא הדגימה מחדר הקור עליו להכניסה בחזרה למקרר בסיום הבדיקה.

ביום 9.10.18 בוצעה על ידי בדיקת אימות, מהבדיקה המצויה בכוסית נלקחת דגימה בבקבוקון לשם ביצוע אותו אימות. על הבקבוקון, נרשמות 4 ספרות אחרונות של הMLT והועבר לאחר מכן אל ד"ר שריקי (עמ' 66 ש' 19-21).

מעידה כי התנהלות המעבדה ובכלל כך התנהלותה, לפי נוהל מעבדה וכך עובדים.

ע"ת 9, ד"ר ענת שריקי :

מעידה לפי הכתובים ואינה זוכרת את מהלך הדברים. מזהה את חתימותיה על המסמכים שערכה והגישה (ת/32, ת/35, ת/36).

לא נכחה בעת מסירת הדגימה למעבדה, אלא ד"ר אסתר שלמך אשר קיבלה אותה בתאריך 3.10.18 (כך על פי המסמכים שבפניה), מתארת, שתמצית הדגימה הגיעה לידיה בתאריך 11.10.18 לאחר שד"ר אירה פרופס ביצעה מספר בדיקות, כולל בדיקת חשיש והעבירה את התמצית לבקבוקון "**עם הסימון של מספר הבדיקה על הבקבוקון**" והיא קיבלה לידיה אותו (עמ' 53 ש' 12-18).

לא נרשמים מזכרים לגבי סימונים, אלא המעבדה עובדת לפי נוהל ביחד עם "**מחברת אימותים ששם נרשם כל מספרי הבדיקה שהיא עשתה באותו תאריך**", שכן "**לא ריאלי לרשום כמות כזו של מזכרים בכל פעם**" (עמ' 54 ש' 10-21).

הבקבוקון הסופי נשמר כמה שבועות והכוסית, בה הדגימה המקורית, נשמר תקופה "**משהו כמו שנה**", "**אם לא יותר. זה במרתף שלנו**" (עמ' 54 ש' 25-30).

מבהירה להגנה שככל שהיא רוצה לערער על תוצאות הבדיקה, לא תוכל להיבנות מן התמצית שבבקבוקון, שכבר נזרק, אלא מהדגימה המקורית שבכוסית (עמ' 55 ש' 1-29).

לעניין יומיים השיהוי בין ביצוע הבדיקות על ידי דר' אירה פרופס (9.10.18), לבין הבדיקות שביצעה (11.10.18) מסבירה, כי עניין זה נבע כנראה מהיות ימים אלו בסוף השבוע או שהיו צריכים להטעין בדיקות נוספות (לאו דווקא הקשורות לתיק זה), כאשר יודעים שהבדיקות חיוניות גם בתקופת הזמן הזו ואיכותן לא נפגעת (עמ' 52 ש' 1-9).

לאחר מתן חוות דעת ראשונה בת/35, שם נמצא כי לנאשם **תוצר חילוף חומרים של החומר הפעיל בקנביס** בכמות

של **115.0 ng/ml** כאשר לאחר יומיים, נדרשה לתת חוות דעת נוספת ולהתייחס לשאלות שנשאלה על ידי היחידה החוקרת, בנוגע לגרסת החשוד (אשר טען כי עישן 'ג'וינט' יום לפני קרות התאונה בנוסף, נשאלה לגבי דילול השתן באמצעות מים המתבטא בריכוז קריאטנין), לפיכך הוסיפה את סעיף 3 לחוות הדעת הנוספת - **ת/36**, שם חיוותה את דעתה וציינה כי הגרסה בדבר עישון סוג הסם ובמועד כפי שמסר הנאשם, יכול להתיישב עם הממצאים וכי ואין אינדיקציה לדילול השתן.

פרשת הגנה:

הנאשם:

העיד, כעד יחיד מטעמו. תיאר שעובד במועדון ספורט בחולון בשם "בריזה", אחראי על הסדרנים והמדריכים, מתפעל ושומר על הסדר.

מספר אודות ערב התאונה בעמ' 70 שורה 12: **"יצאתי מהעבודה לכיוון הבית, ברכב שלי, הגעתי לרחוב פיכמן, בדקתי את הפנייה לפני שאני נכנס לחנייה, לפני קו העצירה וקו הצומת בדקתי ולא ראיתי אף אחד, בנוסף יש עמוד חשמל רחב שהוא מסתיר את שדה הראייה, שיחים על הצומת, עצים שקצת מטשטשים את תאורת הרחוב. נכנסתי לפנייה וראיתי את האופנוע המנוח מגיע במהירות ובפראות מזגזג עם האופנוע, כמו שהבוחן טען מתחרבש עם האופנוע, הוא בא במהירות ובפראות החליק ונכנס לי ברכב. מצד ימין".**

מתן זכות קדימה

לעניין מתן ז' קדימה, מציין כי הבחין ברוכב הקטנוע כ-5-7 מטר ממנו כשהוא בתוך הצומת, אולם לאחר שצפה בסרטון מודה כי היה בטוח שעצר **פעמיים**, ואילו כעת, הדבר נראה כמו טראומה כואבת ומבלבלת בשבילו, נוכח מחשבתו השגויה. **מאשר כי בחקירתו העיד, שעצר לערך 3 שניות לפני שנכנס לצומת** (עמ' 72 ש' 26-28).

בחקירתו הנגדית של הנאשם מתקשה להודות שלא עצר כלל לפני הפניה, אך כשב"כ המאשימה דוחק בו את האמת האובייקטיבית הנצפית מן הסרטון, לעומת האמת הסובייקטיבית של הנאשם, מסכים עם הנראה בסרטון, לצד ההסבר, כי היה מבולבל מהאירוע ולרגע לא עלה בדעתו לשקר, לא בחקירה ולא בבית המשפט: **"עברתי משהו לא פשוט. אין לי שום סיבה לבוא ולשקר ולתמרן ולראות אולי אצא מזה"** (עמ' 76 ש' 30 ואילך).

שדה הראייה

כאשר מופנה לעדותו **בת/4** לעניין נראות האזור ושדה הראייה, בניגוד לחקירתו הנגדית בבית המשפט, מציין כי האזור היה חשוך ושדה הראייה הופרע בשל קו של עמוד חשמל ועצים, שלא תרמו לנראות בחושך ששרר, ערב קרות התאונה. אלו גרמו לו לחשוב כי עצר פעמיים על מנת לראות טוב יותר את הפניה. כיום מעיד בעמ' 77 ש' 14-18, כי האזור התפתח ונוספו תמרורים ופסי האטה.

בדיקת הסמים והשתן

הנאשם מודה כי עישן קנאביס ערב קודם התאונה בזמן שישב עם חבריו בערב, לאחר העבודה. מעיד כי אינו מעשן הרבה אלא לעיתים עם חבריו. ב"כ המאשימה שואל לרגשות ולתחושות העולות לנאשם בעת שימוש בקנאביס ומסביר את התחושה: "זו תחושה יותר של הפי, אבל לא משהו שעושה אותי, לא שיכרון של אלכוהול לדוגמא." (עמ' 79 ש' 19).

הנאשם מעיד כי אינו נוהג אחרי שימוש בקנאביס, זאת על אף שהדבר אינו משפיע על קבלת החלטותיו (עמ' 79 ש' 20-21).

מהירות רוכב הקטנוע

הנאשם, סבור כי גם אם היה עוצר טרם כניסתו לצומת, התאונה לא הייתה נמנעת עקב מהירותו של רוכב האופנוע, אשר נסע במהירות 68 קמ"ש. עוד מוסיף הנאשם כי עדותו של עד הראיה עידו בדוס, אשר העיד כי האופנוע נסע 'טיפה' יותר מהר ממנו, בעוד הוא נוסע 50 קמ"ש, ייתכן ושיקר כי אין ביכולתו למדוד מהירות על פי ראייה (עמ' 81 ש' 15-27).

דין והכרעה:

עבירת גרם מוות, המסגרת הנורמטיבית:

סעיף 64 לפקודת התעבורה שיוחס לנאשם, מפנה לסעיף 309 בחוק העונשין שכותרתו **גרם מוות ברשלנות** וזה לשונו:

"העובר עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, תוך כדי שימוש ברכב, דינו מאסר שלוש שנים ולא פחות מששה חודשים.." (להלן: **החוק**) וסעיף 304 לחוק העונשין קובע: **"הגורם ברשלנותו למותו של אדם, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

ההלכה באשר להוכחתה של עבירת גרם מוות ברשלנות בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין, סוכמה בע"פ 186/80 יערי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (1) 769 ולא שונתה מאז (חרף תיקון 39 לחוק העונשין). לפי הלכה זו, היסודות שיש לבחון (כפי שנקבעו לעניין האחריות הנזיקית לעוולת הרשלנות בניזקין) הם: **חובת זהירות** (מושגית וקונקרטיית), **הפרת חובת הזהירות**- התרשלנות, **נזק וקשר סיבתי** בין התרשלנות לנזק.

סעיף 21(א) לחוק העונשין קובע מהי רשלנות:

"רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם

פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבד

(1) שלעניין הפרטים הנותרים היתה לפחות רשלנות כאמור;

(2) שאפשרות גרימת התוצאות לא היתה בגדר הסיכון הסביר".

הלכה פסוקה היא שיסודות העבירה של גרם מוות ברשלנות נלמדים באופן זהה ליסודות עוולת הרשלנות הקבועה בסעיפים 35 ו-36 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], היינו:

א. קיום חובת זהירות מושגית וקונקרטית.

ב. התרשלנות - הפרת חובת הזהירות במעשה או במחדל.

ג. גרימת הנזק - תוך שמירה על מבחן הקשר הסיבתי העובדתי והמשפטי.

לצורך הוכחת ההתרשלנות במקרה דנן, יש להוכיח אם כן, כי הנאשם הפר, במעשה או במחדל, חובת זהירות שחב בה, משלא נקט באמצעי זהירות סבירים ובכך סטה מסטנדרט התנהגות סביר.

חובת זהירות

אין חולק כי הנאשם חב בחובת זהירות כללית, כנהג ברכב, כלפי ציבור עוברי הדרך, לרבות המנוח.

בנוסף, חלה עליו חובת זהירות מוגברת בהגיעו לצומת דרכים, שכן הוא נדרש ליתן זכות קדימה עד כדי עצירה מלאה בהגיעו לצומת מהסוג בענייננו וכן עליו לנקוט בכל אמצעי הזהירות הנדרשים טרם

כניסתו לצומת.

הפרת חובת הזהירות - התרשלנות

חובת זהירות מושגית:

קיומה של חובת הזהירות המושגית נקבע על פי מבחן הצפיות, היינו האם אדם מן היישוב, בנסיבות העניין, יכול לצפות להתרחשות הנזק בשל סטייה מרמת הזהירות הנדרשת ממנו ואם צריך לצפות להתרחשות הנזק בשל כך.

(ראה גם: ע"פ 119/93 גייסון לורנס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] המאזכר את ע"פ 212/72 דוד סימן-טוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] וכן את ע"פ 584/76 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]).

חובת זהירות קונקרטית:

לצורך קביעת אחריותו של פוגע כלפי נפגע - אין די בקיומה של חובת זהירות מושגית בלבד. יש לבחון בנוסף, האם בנסיבותיו הספציפיות של האירוע, קיימת חובת זהירות קונקרטית. בחינה זו נעשית על ידי הפעלת - מבחן הצפיות.

במסגרת בחינת חובת הזהירות הקונקרטית, יש להתחשב בנסיבותיו המיוחדות של המקרה. השאלה עליה יש להשיב הינה: **האם אדם סביר יכול היה וצריך היה לצפות, במכלול נסיבותיו המיוחדות של המקרה, את קרות הנזק.** וכפועל יוצא מכך, האם בנסיבות הקונקרטיות בהן פעל הנאשם, חרג הוא מרף התנהגות סביר וזהיר כפי שמצופה היה מנהג סביר אחר בנעליו.

נציין כי אין מחלוקת על הקשר הסיבתי בין קרות התאונה למותו של המנוח. על המאשימה היה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם התרשל בנהיגתו מקום שאדם סביר היה נוהג בזהירות יתרה.

ברור ואין חולק על כך, שלו עצר הנאשם בקו העצירה המסומן על גבי הכביש, או לחילופין, בקו הצומת הדמיוני, הרי שהיה רואה את הקטנוע והיה מונע את התרחשות התאונה. עניין זה אף מקבל משנה תוקף, נוכח העובדה שמכיר את הצומת ואף העיד וידע על אותו עמוד חשמל אשר לפי עדותו מפריע את שדה הראייה ואף על פי כן, נהג ברשלנות כשלא נטל זאת במכלול שיקוליו ופנה שמאלה לצומת ללא שעצר, בחן ובדק שהדרך פנויה.

נהג סביר היה אמור לצפות לתרחיש שכזה ולנהוג בהתאם.

תקינות הסרטונים:

2/ת:

סרטון **2/ת** נאסף ממצלמות בניין ברחוב פיכמן 25 חולון ומתעד את המקום לפני ובעת קרות התאונה. ב"כ הנאשם טוען, שהמוצג אינו קביל ויש לקבוע כך, או לכל הפחות ליתן לו משקל אפסי זאת לאור העובדה כי מסמך **29/ת** אשר מתעד את הפעולות שנעשו בקובץ זה מהרגע שהורד ממצלמת האבטחה של הבניין ועד להעתקתו לקובץ שהובא בפני בית המשפט, לוקה בחסר (פגם בשרשרת), שכן סעיף 8 למסמך אינו מלא ועל כן לא ידוע מי אחראי על העתקת הקובץ לדיסק שהוגש, וככזה יש בו פגם ואין ראוי להתייחס אליו כראייה בעלת משקל במשפט הפלילי.

בנוסף טוען ב"כ הנאשם כי העד, יוסי ג'רופי נמנע, בגלוי ובמודע, מלומר מי האדם שצרב את הדיסק מהדיסק און קיי לתיק החקירה כשלטעמו מדובר ברכז מידע שהעד יודע את זהותו.

על כן טוענת ההגנה, כי בעקבות אותו הפגם ובהיעדר סרטון שכזה, הרי שאין להסתמך על חוות דעתו של בוחן התנועה

רפ"ק צביקה מוזס, **ת/22**, אשר הגיע למסקנות לאחר שחילץ את הממצאים מאותו סרטון, ממצאים בנוגע למהירות רוכב האופנוע, הפנייה של הנאשם, וכן שולל את יכולת הנאשם למנוע את התאונה גם במידה והמנוח היה נוהג במהירות 50 קמ"ש ולא במהירות שהוסקה **בת/22**, 68 קמ"ש.

מנגד טוען ב"כ המאשימה, כי טענה נגד קבילות הסרטון **בת/2**, דינה להידחות, זאת בעקבות עדותם של יוסי ג'רופי, אשר חתום על **ת/29**, שמאמת את הימצאותו ועדותו של העד אריק בנימין, אשר נכח בכל זמן הורדת הסרטון לדיסק און קי. ואילו החסר בחתימה של ג'רופי **בת/29** בסע' 8, אין בו, מלבד, פגם טכני אשר אינו מעלים דבר מעיני בית המשפט, לכן אין לשלול את קבילותו.

נראית לי עמדת המאשימה מזו של ההגנה, שכן, ההגנה לא טענה לעצם מהות הסרטון או לתוכנו, אלא לפרט זניח (במקרה זה) בשרשרת, זאת בזמן שהנאשם עצמו מעיד ומודה כי מזהה עצמו בסרטון (עמ' 6 ש' 20) "**הסרטון נכון וראיתי אותו**", ואף מאשר שהנראה בסרטון הוא האמת.

אגיד ואומר, כיום, אין קבילותו של צילום מותנית בעדותו של עד ראיה המתאר את "תוכנו"; ודי בעדות "טכנית" - לאו דווקא של הצלם- המזהה את הצילום ומציגה אותו כצילום של אירוע רלוונטי לדיון ומעמידה אותו בחזקת כשרות, לאמור: שהוא צילום אמיתי של האירוע המצולם בו (י. **קדמי, שם, עמ' 1307**).

כמו כן הסרטון שנאסף מהמצלמות, מתאר אחר וקודם קרות התאונה, זאת באופן אובייקטיבי, חיצוני לאירוע ולמעורבים בו, משכך, אין אני רואה כי הפגם הטכני אשר מתבסס עליו ב"כ הנאשם, מהווה, ולו בסיס מינימאלי לפסילת קבילותו של הסרטון, **ת/2** ומכאן את הממצאים שהופקו מכך **בת/22**.

בעניין זה, ראה גם רע"פ 2244/06 **באסם בדר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.08.06):

"בהינתן כי הסרטון מציג צילום רציף של הרגעים שלפני אירוע התאונה, מהלך אירוע התאונה ואחריו, הרי אין מניעה לקבוע כי הסרטון משקף נאמנה את הצילום האוטנטי של זירת התאונה באופן ברור. לא השתכנעתי כי מדובר בסרטון ערוך או כי בוצעו בו שינויים שכן "כל עוד לא הוכח, באופן אמפירי, כי בוצעה עריכה כלשהי בקלטת, הרי שלא היה מקום לפסול את הקלטת כראיה".

בחנית משקלו הראייתי של צילום נקבע על פי שני קריטריונים מהותיים: תחילה על פי **איכותו הטכנית**, שלמותו וכן היכולת להסיק וללמוד את פרטי התאונה. לאחר מכן **נבחן תוכנו** - כלומר שאין בו כדי לעוות את המציאות וכן היא נצפית כפי שעד ראייה אובייקטיבי היא צופה בעיניו.

יתירה מזאת, נקבע כי גם כאשר מדובר בצילום- הן צילום בודד, הן סרט צילום והן סרט הקלטה - שנפגע ב"חלקו", אין כל מניעה ליתן לחלקיו האחרים את מלוא המשקל הראייתי, הכל לפי העניין (**ראו: י. קדמי, שם, עמ' 1307-1308**).

קל וחומר, כאשר בענייננו מדובר בסרטון רציף שאין בו כל פגיעה או עריכה.

ת/1:

הסרטון נאסף ממצלמות ברח' פיכמן 17 חולון, ממצלמות בניין בסמוך למקום קרות התאונה. כמו כן וויתרה ההגנה על עדותו של רפ"ק נמרוד מזל (רכז בוחנים), החתום על מסמך **ת/31**, המעיד על שרשרת תפיסת **ת/1**, כשהוא החולייה האחרונה, שהוריד את הקובץ והעבירו לדיסק שהוגש לבית המשפט.

טוען ב"כ הנאשם כי הבלבול בין שני הסרטונים (מבחינת ציון הכתובות) והיעדרו של סרטון נוסף (סרטו הוידאו שנערך על ידי הבוחנים לעניין ניסוי קטע הנהיגה של המנוח קודם התאונה), שולל את קיומן של חוות הדעת הנסמכות עליו **בת/10 ת/11 ת/12 ת/13**. אלו הם הממצאים והנתונים שעלו מן המדידות שערכו ע"ת יאיר ירדני ובוריס וולפסון.

עוד טוען, כי מניעה מסוג זה לא אפשרה לנאשם לממש את זכותו להליך הוגן וכי אילולא היה מוגש, המרחק היה שונה ופועל יוצא מכך, שהיה בו כדי להשפיע על נתוני המרחק, אותו חלף הקטנוע, ככל הנראה היה גדול יותר והמהירות הממוצעת לעניין נסיעת הקטנוע, הייתה גבוהה משנקבע.

לעומת זאת, טוען ב"כ המאשימה כי אין ולא צריכה להתקיים מחלוקת לעניין מהירותו של המנוח, זאת עקב וויתורה של ההגנה על עדותו של נמרוד מזל, השוטר שתפס את הסרטון, כי עדותו של ארז טופליאן, המתפקד כוועד בית בבניין ממנו נלקחו ונאספו הסרטון **בת/1**, מספקת לצורך עניין זה.

בנקודה זו אומר, כי טענות ההגנה אינן נשענות על המציאות כפי שעולה מן המוצגים, העדויות והראיות שהונחו בפניי, שכן סך כל אלו אינם יכולים להביא למסקנה אחרת לבד מזו **ש/ת1** מתעד את אשר צולם מכתובת פיכמן 17, שקדם לרגע התאונה, ושגם ללא אותו וידאו שתיעד את הניסוי, הרי שהממצאים והעדויות של הבוחנים (וולפסון ובעיקר ירדני), נותנים מענה מפורט ומלא, למרחק שעבר המנוח קודם ההתנגשות, ונתונים נוספים הנלמדים מן הסרטון אשר יש בהם כדי להביא למסקנה בדבר במהירות הממוצעת בה נהג סמוך לאירוע התאונה.

מהירות נהיגת הקטנוע:

גם אם על המנוח רובץ אשם תורם עקב מהירותו, אשר נהג מעל המותר גבוה מהממוצע (68.8 קמ"ש במקום 50 קמ"ש) ואף אם חרג מחוקי הדרך, הרי שהפסיקה קובעת, כי גם אם אדם נהג נהיגה מסוכנת וחסרת אחריות כשלעצמה, **אין במצב דברים זה כדי לשלול את אחריותו המלאה של הנאשם למותו של המנוח.**

נאמר ולא פעם בפסיקה כי אשם תורם של המנוח, אינו מהווה שיקול, בבואנו לקבוע את אשמתו של הנאשם, ראה ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל (פד"י נז(5) 506). שם כבר נפסק כי רשלנות תורמת מצד הקורבן אינה מנתקת את הקשר הסיבתי ואינה פוטרת, כשלעצמה, את הנהגת הרשלן מאחריותו. **"השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיות הראויה, וביתר דיוק: קביעת גדרה של חובת הצפיות הראויה"**

הלכה פסוקה היא של- **"רשלנות תורמת של הקורבן אין השלכה לעניין אחריות הנאשם במישור הפלילי ואין היא מהווה 'הגנה' מפני הרשעה. עם זאת, מטבע הדברים, רשלנות תורמת תשמש גורם שיילקח בחשבון במסגרת השיקולים לעניין גזר הדין"** (ראו: י.קדמי "על הדין בפלילים", חלק שלישי, בעמוד 1211).

כך גם בית המשפט העליון קבע בע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סלים יוסף סעיד, פד"י לח(2) 533):

"מעשה רשלנות של אחר, אין בו כשלעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את מי שעשה מעשה של הפרת חובת הזהירות, אשר כתוצאה ממנו נגרם נזק... מעשה הרשלנות, ותהיה זו אף רשלנות בדרגה גבוהה של מאן

דהוא אחר, אין בו כשלעצמו, בשל חומרתו, כדי לשחרר מאחריות, אם הגורם הרשלני הראשוני חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות האמור"

ואם לא די בכך, ובהפניה לעדותו, של רפ"ק צביקה מוזס, עמ' 7 לפרוטוקול, ולמסקנתו העולה מן הניתוח הרחב שערך **בת/22**, נראה כי, גם בהינתן מהירותו של המנוח, הייתה גבוהה מן האמור (68.9 קמ"ש), עדיין, פגיעת רכבו של הנאשם במנוח לא הייתה נמנעת .

אשר על כן טענותיו של ב"כ הנאשם בדבר קבילות ומשקל הסרטונים, דינה להידחות, שכן אין באמור לערער את העדים, משקל ו קבילות הראיות שהוצגו בפניו בעניין .

האם עדות רפ"ק צביקה מוזס הינה מומחיות?

טענת הגנה נוספת, נוגעת למומחיותו של רפ"ק מוזס, כאשר לטעמה הוא אינו מוסמך לחוות דעתו כמומחה לפיענוח וידאו, זאת בהיעדר השכלה פורמאלית בנושא זה ומכיוון שלמשטרה מומחה לנושא זה (גוראל), ואף תחילה פנו איליו ורק לאחר שלא יכול היה לחוות דעתו בזמן הקרוב, החליט מוזס להגיש חוות דעת בנושא.

רפ"ק צביקה כהן משרת מזה 21 שנים, ובשנים האחרונות, כראש מחלקת חקירות תנועה בתל אביב ובמסגרת כך, על פי עדותו, ניהל מאות תאונות קטלניות.

בנוגע לטענה בדבר סמכותו וכשירותו של רפ"ק צביקה מוזס לפיענוח וידאו ולא מצאתי שנפל ולו מום קטן או פגם בעניין סמכותו להעיד על שהעיד כמומחה , זאת מתוקף ניסיון החיים שלו בתפקידי בוחנות שונים וטיפול בתאונות דרכים, רבות ביניהן כאלה קטלניות. לא פעם נאמר בפסיקה, **כי ניסיון חיים עתיר, מקביל להשכלה אקדמאית, ואף למעלה מכך-כאשר מתנגשים השניים, עדיף הוא ניסיון החיים, על פני ההשכלה האקדמאית .**

ואנה לע"פ 436/88 **רבינוביץ' נ' ישראל** -מידת מומחיותו של העד אינה בהכרח פועל יוצא מן השכלתו המקצועית או תארו האקדמיים . לעיתים ניסיון ממושך בתחום המדעים עדיפים על תואר אקדמי כזה או אחר . בית המשפט יטה להעדיף דווקא כזאת המבוססת על ניסיון החיים ועבודה מעשית במשך שנים רבות.

וכן הנכבד, השופט בר, בע"א 745/82 שחר ואח' נ' ל' בור ואח', פ"ד מ(2) 46. בעמ' 50, לאמור:

"קיימים שני סוגים של 'עדים מומחים', אשר עדותם קבילה ורלוואנטית, למרות שאין ברשותם בהכרח מידע ישיר בדבר העובדות המרכזיות שעליהן נסב המשפט שבו הם נקראים להעיד. ישנם 'מומחים' במובן הקלאסי של המונח, היינו, אנשים שהתמחו במדע או במקצוע, בעלי תארים ודיפלומות, אשר בתי-משפט נזקקים לעדותם, כאשר מחווים הם את דעתם בנושא שהואבתחום מומחיותם המיוחדת. ומאידך גיסא ישנם אנשים אחרים, אשר בדרך זו אחרת, אם תוך עיסוק במקצועם או בתור חובבנים או בדרך מקרית אחרת, רכשו מידע כללי בנושא מסוים, ובית המשפט סבור, כי יוכל להפיק תועלת מפרי ניסיונם בבואו להחליט בנושא או בנושאים העומדים להכרעה לפניו".

עוד בעניין זה אציין, כי לכתחילה, אכן נעשתה פניה למר גוראל, אך משזה היה עסוק, קיבל קצין הבוחנים, רפ"ק צביקה מוזס, החלטה מקצועית, לפיה יכול לערוך את חוות הדעת.

אף בנקודה זו אני רואה את הדברים בדומה למאשימה ונותנת אמון מלא בחוות דעתו של רפ"ק מוזס ובתוכנה. ובעיקר אני וסבורה, כי לו יכולה הייתה ההגנה לפעור פתח או סדק בעדות זו הייתה עושה כך בדמות עדות מומחה מטעמה, משלא עשתה כך ובהיעדר חוות דעת נגדית, אין ולא אוכל לתת משמעות לגרסה אחרת בעניין.

שדה הראיה :

ההגנה מציינת, כי ניסוי שדה הראיה נערך שלא כדין, שלא בנוכחות הנאשם, וכי אין ראיה בדבר מידותיו של הרכב בו בוצע הניסוי ולכן אין להסתמך על הממצאים שעלו מן הניסוי וזאת כמו כן בכל הנוגע למסקנותיו של רפ"ק יאיר ירדני **בת/6**.

מנגד, טוען ב"כ המאשימה, שלמרות שכפר הנאשם בסעיפי האישום הנוגעים לשדה הראיה, הרי שכעולה מדוח הבוחן (ת/6) של יאיר ירדני, שדה הראיה ברור ונפתח קדימהמקו העצירה אך בוודאי מקו הצומת (ראה עדות העד). זאת ועוד טוען כי ההגנה לא הציגה ולו פיסת חוות דעת נגדית, היכולה לסתור עדותו ומסקנותיו של רפ"ק יאיר ירדני. כמו כן, טוען ב"כ המאשימה כי כל שעל בית המשפט לעשות בעניין, הוא לבחור בין מהימנות רפ"ק יאיר ירדני למהימנותו של הנאשם, אשר טוען כי שדה הראיה חסר וקצר יותר.

ראשית, וטרם אתן דעתי בעניין אומר כי שדה הראיה שנבדק בזמן הניסוי על ידי בוחני התנועה, הוא שדה ראיה אובייקטיבי, בהתאם לאדם הסביר, השכל הישר והנהוג בצמתים מסוג זה.

שנית אתייחס לאי נוכחותו של הנאשם בזמן ביצוע השחזור ואומר, כי אין חובה קבועה להימצאותו של הנאשם בשחזור ועל כך נתן דעתו רפ"ק ירדני בטענה כי התחשב במצבו הנפשי של הנאשם לא מצא להיעזר בו ואני סבורה, כי נוכחותו במקרה זה, שבו קיימים סרטונים המהווים בסיס אובייקטיבי מוצק, לא יכולה הייתה לתרום מעבר לנעשה. על כן טענת ב"כ הנאשם בדבר פגיעה בממצאים בהיעדר הנאשם בשחזור אינה מתקבלת על ידי ובוודאי אין בה כדי להביא לפסילת הממצאים.

כמו כן, מונחת לנגד עיני חקירתו וגרסתו הראשונה של הנאשם, שמעיד **בת/4ב'**, סמוך בזמן לקרות התאונה, כי **בטוח בעצמו שעצר פעמיים לפני הפנייה שמאלה**. כאשר, טענה זאת יכולה לעלות יפה עם טענתו בדבר פגיעה בשדה הראיה.

עדיין ובניגוד מוחלט לדבריו, כאשר צפה הנאשם בסרטון התאונה והבחין בנסיעתו הרצופה בצומת עובר לקרות התאונה, נוכח לדעת ולהבין כי לא פעל כפי שהיה שצריך. בנושא זה, בעדותו בבית המשפט, משום מה, התקשה לדבוק בגרסתו הראשונית ואף נמנע מלענות לשאלות המאשימה בדבר שאלת עצירתו לפני הכניסה לצומת.

נדמה לי שבמצב דברים שבו שדה הראיה חסר ומועט, לפי טענת הנאשם ובא כוחו, על נוהג הרכב לנקוט בכל אמצעי הזהירות הנדרשים ואף למעלה מן הצורך. כמו כן, בהינתן שטענתו תקפה, היה עליו לעצור את רכבו, טרם כניסתו לצומת וזאת על מנת לסקור בפרטי פרטים את שדה הראיה ה"חסר", מה שלא היה ולא נעשה על ידי הנאשם **(עמ' 77 סע' 6)**.

משכך, על בסיס שינוי גרסתו של הנאשם, בדבר שדה הראיה, עובר לעצירתו של הנאשם לפני הכניסה לצומת, סופה של טענה בעניין זה, אף היא להידחות. כמו כן, ובהמשך לאמור לעיל, אין בית המשפט מחסיר מערכה של עדות הבוחן יאיר ירדני, שהייתה מהימנה ומקצועית וכך מסקנותיו המפורטות מבוססות ועקביות.

עד הראיה עידו בדוס:

מסכימה אני עם ב"כ הנאשם, כי אין העד יכול לסמוך על ראות עיניו וזו בלבד, בדבר מהירותו של המנוח, אך באותה עדות העיד, שלא ראה דבר חריג באותה הנהיגה של המנוח וכי בשל אופי נהיגתו, בקו ישר, לא יכול היה לחזות בהתנהגות הנאשם שכן הוא היה מחוץ לצומת עת שהסתכל על המנוח, אולם יודע לומר שעם כניסת הנאשם לצומת לא עצר (עמ' 23 ש' 28) ובכל מקרה נושא המהירות נלמד מחוות דעתו של רפ"ק מוזס כאשר עדותו של עד זה מחזקת בדבר נהיגה שגריתית ולא חריגה (השתוללות, מהירות מופרזת וכו') של המנוח.

עדות זו סותרת את עדות הנאשם, הן בחקירתו (ת/4), והן בעדותו בפניי, שהמנוח נהג במהירות מטורפת, וייתכן שעדות זו נבעה מן העובדה שהנאשם חזה במנוח שבריר שנייה קודם התאונה, כאשר ניסה למנוע אותה תוך בלימה חזקה, עד כדי חריצה על גבי הכביש אך לשווא.

עבירת נהיגה בשכרות:

המסגרת הנורמטיבית

הגדרתו של "שיכור" ו"סם מסוכן" על פי סעיף 64ב(א) לפקודת התעבורה, נוסח חדש, תשכ"א-1961: "64ב. 'סם מסוכן' - כהגדרתו בפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, למעט סם שקבע שר הבריאות ובתנאים שקבע;

'שיכור' - אחד מאלה:

(2) מי שבגופו מצוי סם מסוכן או תוצרי חילוף חומרים של סם מסוכן;

איסור נהיגה תחת השפעת סמים מסוכנים מופיע בסעיף 26(2) בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961:

"26. אדם שמתקיים בו אחד מאלה לא ינהג רכב:

(2) הוא נתון תחת השפעת סמים משכרים או משקאות משכרים;"

הוכחת הימצאותם של סמים משכרים או מסוכנים בגופו של אדם תעשה באמצעות בדיקות מעבדה כמפורט בסעיף 169א לתקנות התעבורה:

"169א. 'בדיקת מעבדה' - בדיקת דוגמה של דם או שתן למדידת ריכוז האלכוהול בדם הימצאותם של סמים משכרים או מסוכנים בגופו של הנבדק, במעבדה או במוסד רפואי;"

האיסור על אדם שיכור לנהוג מופיע בסעיף 169ב לתקנות התעבורה:

"169ב. (א) לא ינהג אדם רכב בדרך או במקום ציבורי ולא יניעו אם הוא שיכור.

(ג) לענין סעיפים 62(3) או 64ב לפקודה ופרק זה יראו אדם שיכור אם הוא נתון תחת השפעה של סמים משכרים או מסוכנים או אם ריכוז האלכוהול אצלו עולה על המידה הקבועה.

אין מחלוקת כי הנאשם נמצא נוהג ברכב, כשעל פי תוצאות בדיקת המעבדה שבוצעה לו, נמצאו בגופו תוצרי חילוף חומרים של קנבוס, **ת/35**, ולכן עונה הנאשם להגדרת "שיכור" כמשמעה בחוק.

שרשת הסמים:

טוענת ההגנה, כי נפל פגם מהותי בשרשרת המוצגים **ת/25** וכן התביעה לא הצליחה להראות כי הדגימה המיוחסת, אכן נדגמה מהנאשם וזאת עובר לשוני באחרוני הספרות של מספר הדגימה (נרשם 10 במקום 20 . לפיכך, טוען ב"כ הנאשם שלכל הפחות, קיים ספק סביר בעניין מספור שקית המוצג שאוחסנה בארנו של זיו טרבולוס וכי ספק נוסף עולה מעצם היותה השקית סגורה כל העת, טרם ובזמן שינוי הספרות שעל הדגימה.

מנגד טוענת המדינה, כי המדובר בטעות טכנית, טעות סופר של העד טרבולוס שהעתיק בטעות ספרה אחת שונה במספר הדגימה . עוד מדגישה, כי תרחיש לפיו ב-5 דקות הימצאות השקית בה מצויה הדגימה בארנו של טרבולוס הוחלפה, רחוק מהמציאות.

הייתי נוטה לקבל את טענת ההגנה, שכן פגמים בשרשרת הסם ואי דיוקים יכולים להביא לתוצאה מעוותת שמרעה עם הנאשם, כאשר במשפט הפלילי יש צורך בהוכחת האמור מעבר לספק סביר, וכפי שהתבטא בפסיקת בית המשפט העליון ע"פ 987/02 **מדינת ישראל נ' זבידה**, פ"ד נח(4) 880 (2004), פסקה 23, המציין ומדגיש את חשיבות הפרטים הנלקחים מן הדגימות ואומר: **"פגמים חמורים בנוגע להוכחת התפיסה של המוצגים, זיהויים והובלתם עלולים לפגוע בזכותו של הנאשם להליך הוגן ובהפרותו לנהל הגנה ראויה.."**

אולם, ובניגוד לאמור לעיל וכך בענייננו, מקום בו שרשרת המוצג מפורטת יתר על המידה ואף, ניתן לראות כי כל שרשרת המוצג מציינת את מספר הבדיקה כשבסופה הספרה 20, כך בחולייה המוקדמת בשרשרת וכך בחולייה המאוחרת, הרי שניתן להבין וללמוד באופן ברור ושאינו משתמע, כי העד זיו טרבולוס, הינו **היחיד** בשרשרת שמשנה ספרה (זאת כאשר רשמה באופן מדויק לפני הכנסתה לארנו).

זאת ועוד, מספר מוצגים, **ת/26, ת/35 ו ת/25** מעידים, כי הטעות היא טעות קולמוס ותו לא. כמו כן כל אותם עדים בשרשרת המוצגים הגיעו להעיד ומשכך מחזקים את העובדה כי הטעות היא טכנית .

בעפ"ת (ת"א) 49139-12-14 **בן משה נ' מדינת ישראל**:

"דווקא החשש שמא נפל פגם בהעברת דגימת השתן של המערער בין גורמי המשטרה השונים ואופן החזקתה על ידם, נמוך בהשוואה לטיפול בו במעבדה, בהינתן שהדגימה סומנה ונאטמה מיד על-ידי השוטר זועבי ססימנה והובאה לידי ד"ר שלמך כשהיא אטומה ורק כשהגיעה למעבדה נפתחה על-ידי ד"ר גופר כנאמר בעדותו, כי פתחה לבדיקה ראשונית "בערך שעה ומשהו לאחר קבלת הבדיקה".

משנפתחה השקית האטומה החשש לטעות בעת העברת הדגימה למבחנות והטיפול בהן, כמובן עולה והופך לממשי. כל עוד אין בדל ראיה ששקית אטומה נפתחה וזוהמה, או הוחלף תוכנה, חסר בשרשרת הראייתית אינו מקים חשש לפגם בשרשרת הראייתית שאינו ברמה של ספקולציה והשערה..."

משכך, אין מנוס מלקבוע, כי הטעות המדוברת הייתה פגם טכני שאינו מהותי וכן אינו משליך כלל על טענת הפגם
בשרשרת הראייתית.

שרשרת סמים תוך מעבדתית :

בדיקת השתן אשר הועברה למעבדה, לידי ד"ר שלמך, ממנה לד"ר פרופס וכן לד"ר שריקי אשר נתנה את חוות הדעת
האחרונה בעניינה **(ת/35 + ת/36)**.

טוען ב"כ הנאשם, כי הבדיקה שערכה ד"ר שריקי בתמצית החומר שהייתה בבקבוקון, איננה קיימת עוד, שכן לאחר
השימוש בו, נזרק. ועוד הוסיף שהדגימות צוינו ונרשמו במחברת האימותים שלא הוצגה כראיה, לפיכך, הרי שאין לסמוך
על חוות דעתה ויש חסר ראייתי שאינו מניח להרשיע בנושא זה.

בנוסף טען כי בהתאם לעדותה של ד"ר שריקי, ישנה חשיבות לסדר הטענת הבקבוקונים, על כן חשיבות יתרה למחברת
הדגימות המעלה את סדר התאמת טעינת הבקבוקונים למערכת, וזאת לא נשמרה. על כן, אין ביכולת ההגנה לבחון
פעולת מעבדה זאת.

לדעתי, ועל סמך **ת/32**, ניתן לראות בוודאות את שרשרת הידיים שטיפלו בבדיקה. הרופאות שהעידו, הציגו את שרשרת
המוצג, אילו ידיים אחזו בכוסית הדגימה ולאחר מכן בבקבוקון לשם ביצוע דגימות נוספות. ועניין זה עולה באופן בולט
מעדותן ובעיקר מעדותה של ד"ר שריקי, אשר מעידה על אופן התנהלות המעבדה בדרך כלל, על הנהלים ועל סדר
הפעולות שהיא, כמו כל עובד במעבדה מבצעים וחייבים לבצע ועל כן החשיבות הנודעת שלהן (בעמ' 55 ש' 4-28).

לעניין מחברת האימותים, מסבירה ד"ר שריקי כי מה שנכתב בה, הם זמני נטילת דגימה באמצעות בקבוקון, שמהווה
נגזרת של כוסית הדגימה, ואילו הכוסית נשארת במקומה עם הנתונים איתם הועברה למעבדה ואף נשמרת
לתקופת זמן ארוכה במרתפי המעבדה.

בנוסף לכך, מעידה ד"ר פרופס, כי כאשר מי שמוציא את הדגימה מהמקרר, הוא זה שגם מחזיר את הדגימה, אין צורך
באימות רישומי לעניין, (עמ' 65 ש' 1-4).

כמו כן נראה כי ב"כ הנאשם מבקש אימות לנוהל המקובל והנהוג במעבדה, אשר אין עליו צורך ברישום, מטעם
המעבדה. נראה כי ב"כ המבקש אינו מסתפק במה שמונח מולו אלא מחפש פרצות מעטות משקל, בדבר שרשרת
ראיית הסמים במעבדה, זאת בזמן שמעידות העדות בפרוטרוט לעניין זמן הימצאות הדגימה בכל זמן נתון, בשרשרת
הראייתית ולעניין נוהל תפקודן במעבדה.

בשל כך, לא נראה בעיניי כי הפגם שמתאר ב"כ הנאשם הוא מסוג הפגמים אשר מהווים מחדלי חקירה או מעבדה, אשר
מונעים מן הנאשם להגן על עצמו בצורה הטובה ביותר.

מחדלי חקירה:

לעניין מחדלי החקירה להם טען ב"כ המאשימה אומר כי נאמר לא פעם בפסיקה שמטרת החקירה, אינה מציאת ראיות להרשעת חשוד, אלא, מציאת ראיות לשם חשיפת האמת, בין אם אמת זאת עשויה להוביל לזיכוי ובין אם להרשעה. ראו ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל (2) 466 .

במקרים של מחדלי חקירה, בית המשפט ישאל עצמו, כך נקבע בהלכה הפסוקה, אם אלה כה חמורים עד כדי חשש לקיפוח הגנת הנאשם. מחדלי חקירה נבחנים כמכלול, לאחר שמיעת התיק במלואו, ותמיד ישווה בית המשפט לנגד עיניו את ההבדל בין דיות הראיות לבין מיצוי החקירה. התביעה הפלילית צריכה להביא ראיות מספיקות ולא ראיות מקסימליות להוכחת אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה אינם מביאים מניה וביה לזיכוי נאשם, עם זאת במישור של כמות מחדלי חקירה היורדת לשורשו של הליך, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתוך כך לעורר ספק סביר באשר לאשמה.

מה שאין כך בעניינו, אין אני רואה אלא פגמים מעטים, זניחים ומהסוג הטכני בלבד, אשר אינם פוגמים בשדרת הראיות המבוססת והמוצקה של המאשימה.

סוף דבר:

לאחר שבחנתי והתרשמתי מהראיות, מעדות הנאשם, ומעדי התביעה הרבים, שהעידו הן לעניין התאונה והן לעניין הימצאות הסם, הרי שאני מעדיפה את עדויות וגרסאות של עדי המאשימה, על פני עדות הנאשם, שבזמן חקירתו החוזרת שינה מעט מתשובותיו שהשיב בזמן חקירתו במשטרה ובסמוך לתאונה, זאת הואיל ועדי המאשימה הותירו עלי רושם מהימן, שלם, מפורט ואשר נסמך ונתמך בראיות שונות, חלקן אובייקטיביות וכן במזכרים ובסרטונים.

מחומר הראיות שבפניי, עולה בבירור כי הנאשם נהג ברכבו, טרם פנה שמאלה לכיוון חניית ביתו, לא עצר ולו פעם אחת ולא האט וזאת על אף שניתן לראות שלא נהג במהירות או בפראות, אולם לאור עדותו וידיעתו ששדה הראיה חסר, היה מצופה ממנו לנהוג כאדם - נהג סביר ולבצע עצירה לשם וודאות המשך הדרך בהגיעו לצומת, אבל וודאי היה עליו לעשות כך עוד קודם הפנייה והכניסה לצומת, דהיינו באותו קו דמיוני, שם נפתח שדה הראייה שלו ל- 140 מטרים ימינה, ולא כך היה הדבר, שכן הלה המשיך בפנייתו **בנסיעה רצופה לתוך הצומת (כעולה מת/2)**, תוך שרכבו חוסם את נתיבו של רוכב הקטנוע, המנוח, הבא מכיוון הנתיב הנגדי, עד כדי חוסר אפשרות מילוט מוחלט, ולסופו הטראגי של האירוע.

מצאתי לקבל את חוות דעתו של רפ"ק מוזס באופן מלא על הניתוחים והחישובים שבה ואני קובעת, כי גם לו נהג המנוח במהירות המותרת, הרי שהתאונה לא הייתה נמנעת ובהיעדר חוות דעת נגדית ומאחר שלא מצאתי ממש בטענות ההגנה לעניין פגמים באותה חוות הדעת, הרי שממצאה מתקבלים על ידי במלואם.

ומכאן, שעל אף נהיגת המנוח במהירות שהינה מעל המותר, הרי שאין בה כדי להסיר את אחריותו של הנאשם לתאונה. ובנקודה זו הוכיחה המאשימה מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם.

לעניין הנהיגה בשכרות, הרי שהנאשם הודה שעישן סם מסוג קנאביס בלילה הקודם, כאשר לעניין כמות הסם שינה את עדותו, אולם בכל מקרה, לאור הקביעות בנושא שרשרת הסם ומאחר שלא מצאתי שנפל פגם, לא קודם ההעברה למעבדה ולא במעבדה עצמה, שכן ההגנה לא הביאה ולו טענה אחת שיש בה כדי לערער את ההתנהלות הרגילה, השגרתית על פי הנהלים שהמעבדה הזו עובדת על פיה, הרי שכל אשר נאמר הוא בגדר טענה בעלמא ולא מצאתי שנפל פגם בהתנהלות הבדיקה במעבדה, (בעניין זה יש לתמוה, מדוע ההגנה, אשר יודעת שכוסית הדגימה המקורית הייתה קיימת, לפחות בעת מתן עדות בעדה, לא ביקשה לבצע בדיקה משל עצמה).

בהתאם לכל האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' אב תש"פ, 22 יולי 2020, במעמד הצדדים